

[Inger Stilling Pedersen.]

med at sige, at vi savner en holdning i spørgsmålet om unge og alkohol.

Alfred Hansen (DR):

Jeg vil indledningsvis sige tak til ministeren for denne redegørelse. Jeg synes, den er dejlig og behageligt afslappet, og at den giver mulighed for gode og saglige politiske drøftelser om dette meget og dybt alvorlige emne.

Jeg er stort set enig med ministeren i redegørelsens hovedsynspunkter og -indhold, i, at vi i dette spørgsmål må satse på forebyggelse, på prævention og på prøve at skabe en lovgivning, der kan afbøde de værste virkninger af de skader, som er sket.

Jeg vil foreslå, at man som begyndelse foretager en analyse af hovedårsagerne. Jeg vil her nævne, at der nok er et bestemt forhold mellem f. eks. vores boligpolitik og vores spiritusforbrug, at man ved en forkvaklet boligpolitik og uhammet jordspekulation har tvunget forældrene ud i arbejde, selv om de måske hellere på skift ville have været hjemme og passe deres børn og føre tilsyn med hjemmet. Men de må altså nu af sted fra morgenstunden til sen aften for at tjene penge til den bolig, som de mange gange ikke har råd til at være i.

Jeg vil foreslå, at vi efter en sådan analyse af samfundets grundlæggende skavanker og eventuelle årsag til et større alkoholforbrug danner os et grundlag, som vi kan arbejde videre på politisk.

Men lad mig samtidig sige, at vi i Danmark ikke skal have en særlig alkoholpolitik. Vi må samtidig slå fast, at både brugere og misbrugere skal behandles som andre borgere.

I ministerens redegørelse slås til lyd for den tillid, vi skal have til de unge; jeg deler denne opfattelse. Vi må have tillid til dem, vi må informere dem og tro og håbe på, at de så også vil forstå at omgås disse giftstoffer fornuftigt. Vi skal ikke indlede straffeekspeditioner over for dem, som har brugt for meget. De skal behandles ligeligt. Jeg kunne godt tænke mig, at man i denne forbindelse kraftigere satsede på at angribe og eventuelt straffe de folk, der står bag. Jeg tænker her på, at folk, som har spiritusbevrerbevilling, måske ikke overholder de forpligtelser, som de dermed har påtaget sig. Jeg tænker også på, at de bagmænd, som er i narkotikaverdenen, ofte smutter, at det er de stakkels mennesker, som er blevet ofre for dem, der bliver straffet og bliver kanøflet, men det

er jo ikke bare på disse områder, sådan er det desværre også ofte i økonomiske sammenhænge.

Mange trøster sig med, at skolerne i emnet sundhedslære har fået pålagt opgaven at orientere om alkoholbrug. Jeg er også tilfreds med, at denne mulighed er kommet i folkeskolen, men jeg vil fraråde at tro, at nu har lovgiverne klarret deres del af opgaven. Skolerne har ofte af folketinget fået mange opgaver pålagt ud over at undervise; de skal så råde bod på de skavanker, samfundet er belemret med. Det skaber et dilemma, idet antallet af fag og timetal jo sætter naturlige grænser for, hvilke opgaver vi med rimelighed kan pålægge folkeskolen. Dette bør man erindre sig i en tid, hvor der undertiden sættes spørgsmålstegn ved effektiviteten af undervisningen.

Jeg vil i denne forbindelse sætte et spørgsmålstegn ved rigtigheden af, at undervisningsministerens konsulenter i amterne er afskaffet. Jeg tror principielt, det er forkert. Man har delegeret såvel opgaver som ansvar ud til amterne, og vi er da i retsforbundet stemt for, at problemerne skal løses dér, hvor de opstår, men på den anden side må vi altså også i dette spørgsmål have et ansvar her i tinget for, at der sikres en frugtbar koordinering og oplysning i alle dele af landet, og ikke overlader det til tilfældige aktiviteter. Derfor må kontaktudvalget tillægges stor værdi som koordinerende faktor og som rådgivende instans. Jeg vil derfor udbede mig indenrigsministerens syn på amternes foreløbige resultater på dette område. Hvordan ligger det efter indenrigsministerens opfattelse med amternes oplysning?

Det vil altid være farligt at lovgive i en paniksituation, og derfor skal vi roligt og afbalanceret bearbejde de synspunkter og holdninger, der er fremkommet her i dag, og derudfra træffe de fornødne foranstaltninger gennem en saglig, realistisk oplysning, i hvilken radio og tv må indgå som særdeles velegnede kommunikationskanaler. Vigtigt er det at holde sig for øje, at man ikke skal operere med restriktioner i højere grad, end et meget bredt udsnit af befolkningen kan acceptere.

Retsforbundet afviser reklameforbud, og det gør vi, fordi ingen erfaring tyder på, at forbud mod reklame nedsætter brugen af alkohol. Alkoholikere drikker ikke mere som følge af reklame, de lægger i bedste fald eller værste fald blot deres forbrugsvalg om.

Jeg har før sagt, at vi ikke skal have nogen